

Atelier Théâtral des Institutions Européennes

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Αντζελίνα η Σταχτοπούτα

της Κάρμεν Ρουγγέρη

(ελεύθερη διασκευή του λιμπρέτου
του Τζιάκοπο Φερέτι από την όπερα "La Cenerentola"
του Τζοακίνο Ροσίνι)

12, 13 και 14 Μαρτίου 1999

Les Tréteaux de Bruxelles
rue de Lacken 159, 1000 Bruxelles

Λίγα λόγια για το συνθέτη Τζοακίνο Ροσσίνι (1792-1867)

Ένας από τους πιο γνωστούς και αγαπητούς Ιταλούς μουσικούς δημιουργούς. Ένας συνθέτης που ξέρει να γράφει και να σέβεται τις φωνές των τραγουδιστών του.

Από τα 19 του χρόνια αρχίζει να συνθέτει όπερες. Η "Σταχτοπούτα" του πρωτοπαίχτηκε το 1817, όταν ο συνθέτης ήταν 25 χρόνων. Ο ίδιος ο Ροσσίνι την ονόμασε "ευτυχισμένη" του όπερα. Το έργο έχει μια ανάλαφρη μουσική, ρυθμικά φτερωτή, απλή και φανταχτερή. Θα έλεγε κανείς πως μιλάει με μια φευγαλέα σειρά από ιπτάμενες πολύχρωμες σαπουνόφουσκες. Άτρουγυλές, μικρές πολύχρωμες φούσκες που χοιτεύουν πίνουν τα παιδιά.

Η μουσική της όπερας αυτής είναι γεμάτη από θαυμάσιες μελωδίες. Μελωδίες που έχουν πίνουν απ' όλα σκοπιά να αιχμαλωτίσουν και να ευχαριστήσουν την ακοή. Στο όμορφο αυτό έργο υπάρχουν μουσικά σημεία ίδια ταχυδιακυλλομενικά αριστοτεχνήματα. Κάθε τραγούδι, κάθε ντουέτο και γενικά κάθε τραγουδιστικό σύνολο δίνουν ένα αριστοτέλεσμα που αγγίζει καρδιά και νοῦ.

Η Σταχτοπούτα, έλεγε ο συνθέτης, είναι δύσκολο να ερμηνευτεί από τους καλλιτέχνες, αλλά εύκολο να κατανοηθεί από το κοινό.

Ανάμεσα στις όπερες του Τζοακίνο Ροσσίνι ξεχωρίζουν: Μια Ιταλίδα στο Αλγέρι, Σερμίραμς, Γουλιέλμος Τέλλος, και ιδιαίτερα το αριστοτέλεσμα του, ο Κουρέας της Σεβίλλης.

(Πηγή: Πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου/ Αντζελίνα η Σταχτοπούτα)

Σημείωμα της συγγραφέως

(από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου/ Αντζελίνα η Σταχτοπούτα/ Θεατρική περίοδος 1993-1994)

Όταν πρωτοείδα την όπερα "Σταχτοπούτα" του Τζοακίνο Ροσσίνι, σκέφτηκα: "Να ένα έργο που, κατάλληλα διασκευασμένο, θα μπορούσε να γίνει μια θαυμάσια παρίσταση για παιδιά. (Πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις ο νους μου πάει στα παιδιά).

Το έργο, πρώτα απ' όλα είναι ένας βήμας στην καλίσση. Περιέχει όλα τα υλικά μιας συνταγής για ένα τέλειο μουσικό παρμιούθι. Έχει δηλαδή μαγεία και ρεαλισμό. Μια ενδιαφέρουσα υπόθεση άγνωστη στους πολλούς, μια που δε βασίζεται στο πασιγνωστο παρμιούθι του Σαρλ. Περό (απ' όπου παίρνει μόνο την αφορμή), αλλά στο λιμπρέτο του Τζιάκοπο Φερέτι.

Η ιδέα μου λοιπόν ήταν να μετατραπεί η όπερα σε ένα θεατρικό έργο, με διαλόγους και τραγούδια βγώμένα από τις όμορφες μελωδίες της όπερας, διασκευασμένα και απλοποιημένα έτσι ώστε να προσφερθούν στα παιδιά ακούσματα κλασικής μουσικής. Ακούσματα τόσο απαραίτητα για την καλλιέργεια του μουσικού αισθητήριου που αναπτύσσεται στην παιδική ηλικία.

Όλα αυτά στάθηκαν οδηγός μου. Πέρασε καιρός. Η διασκευή έγινε. Οι μελωδίες διαλέχθηκαν. Οι πρόβες άρχισαν. Το έργο στήθηκε και ανέβηκε τα Χριστούγεννα του 1992 στην Κεντρική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου. Η επιτυχία ήταν μεγάλη. Το έργο άρεσε και αγαπήθηκε πολύ. Έτσι φέτος επαναλαμβάνεται.

Όλοι εμείς, οι ηθοποιοί και συντελεστές της παράστασης, σας την παρουσιάζουμε, ελπίζοντας ότι θα την αγαπήσετε και θα τη χαρείτε όπως την αγαπήσαμε και τη χαρήκαμε εμείς, αλλά και όλοι οι μικροί και μεγάλοι μας φίλοι που την είδαν μέχρι τώρα.

Κάρμεν Ρουγγέρη

Βιογραφικό σημείωμα της συγγραφέως

Η **Κάρμεν Ρουγγέρη** σπούδασε τραγούδι στο Ελληνικό Ωδείο και θέατρο στη Δραματική Σχολή Θεάτρου Τέχνης και Πειραιϊκού Συνδέσμου, από όπου αποφοίτησε με άριστα. Έκανε ειδικές σπουδές πάνω στην όπερα στο Πανεπιστήμιο της Περούτζιας. Ως ηθοποιός έχει συμμετάσχει σε παραστάσεις της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, του Εθνικού Θεάτρου, του ελεύθερου θεάτρου, καθώς επίσης και σε πολλές τηλεοπτικές σειρές. Ξεχωρίζει ο ρόλος της Συμπεθέρας στους *Δέκα Μικρούς Μήτσους*. Το 1985, ιδρύει τη θεατρική ομάδα "Ρακοσυλλέκτες", την οποία σκηνοθετεί γράφοντας η ίδια τα έργα που παρουσιάζει. Στο συγγραφικό της έργο περιλαμβάνονται δέκα θεατρικά έργα για παιδιά, τα παραμύθια *Έρχεται μαζί μου*; (το πρώτο CDΙ στην Ελλάδα σε σκηνοθεσία της ίδιας), η *Κοπέλια* από την ομώνυμη παράσταση του Εθνικού Θεάτρου, μια σειρά έξι επεισοδίων για την τηλεόραση και πέντε μεταφράσεις όπερας. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με τη σκηνοθεσία, κυρίως στο χώρο του θεάτρου για παιδιά, αλλά και στην όπερα: Όπερα Δωματίου Αθηνών (τέσσερις όπερες), Εθνικό Θέατρο (Αντζελίνα η Σταχτοπούτα, Ωραία Κοιμωμένη και Κοπέλια), Εθνική Λυρική Σκηνή (Βαστιανός και Βαστιανή, Χένσελ και Γκρέτελ, Έτσι κάνουν όλες και Kiss me Kate). Διδάσκει μελοδραματική τέχνη στο Ωδείο Αθήναιον.

Πηγή: Πρόγραμμα Εθνικού Θεάτρου / Εκκλησιαζουσες ...σαν παραμύθι

Προηγούμενες παραστάσεις του έργου

Το έργο παίχτηκε την περίοδο 1992-1993 και επαναλήφθηκε την περίοδο 1993-1994 στο Εθνικό Θέατρο με συντελεστές παράστασης τους εξής:

Κείμενο /Σκηνοθεσία: Κάρμεν Ρουγγέρη

Σκηνικά: Άννα Μαχαιριανάκη

Κοστούμια: Λαλούλα Χρυσικοπούλου

Μουσική διασκευή και διδασκαλία: Ολυμπία Κυριακάκη

Χορογραφία: Τίτη Αντωνοπούλου

Στίχοι τραγουδιών: Ανδρέας Κουλουμπής

Βοηθός σκηνοθέτη: Τόνια Μάνεση

ΔΙΑΝΟΜΗ

Νεράιδα:	Κάρμεν Ρουγγέρη
Δον Μανίφικο:	Γράφων Παπουτσής
Θίαβη:	Ελένη Καρακάση
Κλορίντα:	Φαίδρα Δρούκα
Αντζελίνα:	Τζίνα Παπαδοπούλου
Αλιτόρος:	Φώτης Γκάβερης
Γουλιέλμο:	Αντρέας Μπισμπίκης
Αλφόνσο-Σουλιτίκιος:	Λουκάς Ζήκος
Βιτσέντζο-Μαυρίκιος:	Μάριος Παπαγεωργίου
Φεράντο-Αυροκράτ.:	Κωστής Μεγαπάνος
Τζουκίνο:	Γιάννης Στόλλας
Ραμίρο:	Αντώνης Ζαχαράτος
Νταντίν:	Χρήστος Ερμούσιου
Καρμελίνα:	Ελένη Τζώρτζη
Χορευτρούλα:	Τίτη Αντωνοπούλου
Τριάς κοπέλες:	Χριστίνα Κουλουμπή
	Ειρήνη Παπαδογιαννάκη
	Τζία Σικελιανού

Αντζελίνα η Σταχτοπούτα

Το έργο με λίγα λόγια

Ο πρίγκιπας Ραμίρο, γυρνώντας από μακρινό ταξίδι, μαθαίνει ότι ο πατέρας του έχει πεθάνει και του έχει αφήσει ρητή εντολή να παντρευτεί, αλλιώς θα χάσει το στέμμα. Τόσο ο ίδιος ο πρίγκιπας όσο και ο δάσκαλός του και συμβουλάτοράς του θέλουν η γυναίκα που θα γίνει βασίλισσα να είναι όχι μόνο όμορφη, αλλά να έχει καλό χαρακτήρα και καλή καρδιά.

Ο δάσκαλος αναλαμβάνει να τη βρει. Γυρίζει από σπίτι σε σπίτι, ώσπου φτάνει στο αρχοντικό ενός ξεπεσμένου αριστοκράτη, του Δον Μανίφικο, που ζει εκεί με τις κόρες του, τη Θίσβη και την Κλορίντα, και την προγονή του την Αντζελίνα (Σταχτοπούτα), της οποίας την καλосύνη εκμεταλλεύονται και οι τρεις.

Σε λίγο φθάνουν στο σπίτι απεσταλμένοι του πρίγκιπα Ραμίρο για να προσκαλέσουν τις κοπέλες στη γιορτή του παλατιού. Εκεί ο πρίγκιπας θα διαλέξει τη βασίλισσά του.

Οι δυο κακές αδελφές φέρονται άσχημα στη Σταχτοπούτα. Ο δάσκαλος μεταμφέζεται σε ζητιάνο και μπαίνει στο σπίτι για να δοκιμάσει το χαρακτήρα της καθεμιάς. Επιτέλους, βρήκε τη γυναίκα που ζητούσε. Η Αντζελίνα είναι η ιδανική σύντροφος για τον πρίγκιπα μαθητή του. Πατέρας και κόρες ετοιμάζονται για το χορό.

Ο πρίγκιπας Ραμίρο, για να είναι σίγουρος πως η γυναίκα των ονείρων του θα διαλέξει αυτόν και όχι τα πλούτη του και το αξίωμά του, αλλάζει ρόλο και ρούχα με τον πιστό του υπηρέτη Νταντίνι. Έρχεται, λοιπόν, στο σπίτι ως υπηρέτης για να αναγγείλει την άφιξη του "Πρίγκιπα". Ο "υπηρέτης", μόλις αντικρίσει τη Σταχτοπούτα, κάτι παράξενο θα νιώσει μέσα του. Το ίδιο όμως θα συμβεί και στη Σταχτοπούτα μόλις αντικρίσει τον "υπηρέτη".

Ο "πρίγκιπας" φθάνει. Ζητά να συνοδεύσει τις τρεις κόρες του Δον Μανίφικο στο παλάτι. "Τρεις κόρες"; λέει αυτός. "Εγώ έχω μόνο δύο". Ο δάσκαλος οφείνει αμέσως ένα βιβλίο όπου αποδεικνύεται ότι υπάρχει και τρίτη κοπέλα σ' αυτό το σπίτι. "Εγώ είμαι" λέει η Σταχτοπούτα. "Όχι, αυτή είναι η δούλα μας", λέει ο πατέρας. Όλοι οφείλουν και η Σταχτοπούτα γυρίζει λυπημένη στο τζάκι της. Μόνη της κλαίει. Μα όχι, δεν είναι μόνη. Ο δάσκαλος είναι κοντά της. Ακούει τη φωνή του σαν χάδι: "Σταχτοπούτα τί κάθεται; ... Έλα,

πάμε στο χορό". "Στο χορό; Μα πώς...; Μ' αυτά τα ρούχα;" "Έχε εμπιστοσύνη στο γερο-ζητιάνο... Έχε εμπιστοσύνη σε μένα...".

Στον κήπο του παλατιού όλοι διασκεδάζουν. Δίνεται μια παράσταση προς τιμή των καλεσμένων. Μετά φαγητό, χορός και ο "πρίγκιπας" δηλώνει στις δύο αδελφές πως, δυστυχώς, δεν μπορεί να παντρευτεί και τις δύο γιατί είναι μόνο ένας. Προτείνει μία να πάρει αυτός και μία ο πιστός του υπηρέτης ο Νταντίνι. "Υπηρέτη"; Ποτέ δε θα μπορούσε καμία από μας να παντρευτεί υπηρέτη", λένε περιφρονητικά οι δύο αδελφές.

Τη στιγμή εκείνη φθάνει στο παλάτι μια άγνωστη γυναίκα. Κανείς δεν ξέρει ποια είναι. Έχει σκεπασμένο το πρόσωπό της με ένα πέπλο. "Αποκαλύψε μας το πρόσωπό σου" λέει ο "πρίγκιπας" "και ποιος ξέρει, ίσως κάνω εσένα γυναίκα μου". "Όχι" λέει εκείνη, "η καρδιά μου είναι δοσμένη αλλού". Και κοιτάζει τον "υπηρέτη", ενώ σηκώνει το πέπλο. Όλοι τα χάνουν. "Πόσο ίδια είναι με τη Σταχτοπούτα..." λένε με ένα στόμα. Όχι δεν μπορεί να είναι η Σταχτοπούτα... και με τέτοια ρούχα και με τέτοιο χτένισμα. Σίγουρα είναι κάποια που της μοιάζει. Ο "υπηρέτης" είναι έτοιμος να αγκαλιάσει την άγνωστη και να της τα αποκαλύψει όλα. Ο δάσκαλος τον σταματάει. Δεν ήρθε ακόμη η ώρα. "Πάρε το ένα από τα δυο όμοια βραχιόλια μου" λέει η άγνωστη. "Αν μ' αγαπάς ακόμα όταν και όπου με βρεις, τότε σίγουρα δε θα χωρίσουμε ποτέ", λέει και χάνεται.

Στο σπίτι του Δον Μανίφικο η Σταχτοπούτα σκουπίζει χαρούμενη. Στο χέρι της έχει ένα βραχιόλι. Μόλις πατέρας και κόρες μπαίνουν μέσα, κρύβει το χέρι της κάτω από την ποδιά της. Και οι τρεις είναι πολύ θυμωμένοι για το παιχνίδι που έπαιξαν ο πρίγκιπας με τον υπηρέτη του. Δεν περνάει πολλή ώρα και ο πρίγκιπας Ραμίρο φθάνει εκεί. Ψάχνει για την άγνωστη γυναίκα του χορού. Βλέπει την Αντζελίνα με τα κουρέλια. Εκείνη τα χάνει. Τον βλέπει ντυμένο πρίγκιπα και πάει να φύγει, την αρπάζει ο πρίγκιπας από το χέρι και βλέπει το βραχιόλι. Αγκαλιάζονται. Πατέρας και κόρες αντιδρούν, κατηγορούν τη Σταχτοπούτα. Ο πρίγκιπας τους συμβουλεύει να σωπάσουν, αλλιώς θα τους κλείσει στη φυλακή. "Ξέρω πολύ καλά πως έχετε καταχραστεί την περιουσία της προγονής σας", λέει στον Δον Μανίφικο. Η Αντζελίνα επεμβαίνει. "Ας τα ξεχάσουμε όλα τώρα πια". Όλα τελειώνουν. Η αγάπη και η καλосύνη θριαμβεύουν.

(Πηγή: Προγραμμα του Εθνικού Θεάτρου Αντζελίνα η Σταχτοπούτα)

Κάρμεν Ρουγγέρη
Αντζελίνα η Σταχτοπούτα

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά: Κυρή Πίττα
Μουσική Επιμέλεια: Αγνή Σακκά
Στίχοι τραγουδιών: Ανδρέας Κουλουμπής

Νεράιδα: Θάλεια Βουνάκη
Δον Μανίφικο: Τάκης Δασκαλέρος
(πατέρας)
Θίαβη: Νανά Δαλαμάγκα
Κλορίντα: Μπέσσυ Δαλαμάγκα
Αντζελίνα: Κατερίνα Χρονοπούλου

Αλιντόρο: Βασίλης Μαθιουδάκης
(δάσκαλος)
Γουλιέλμο: Μανώλης Νυχάς
Αλφόνσο: Κώστας Βιτάλης
Βιτσέντζο: Γιώργος Γκίνης
Φεράντο: Στέφανος Γκόγκος
Τζοακίνο: Νίκος Νυχάς
Ρυμίρο: Ιάσων Σακελλαρίου
(πρίγκιπας)
Ντιαντίνι: Αντώνης Λεοντίου
Καρμελίνα: Χρυσάνθη Κασσιμάτη

Πηθοποιοί:
Αυτοκράτορας: Απόστολος Ιωακειμίδης
Σουλπίκιος: Αλέξανδρος Νικολιάν
Μαυρίκιος: Γιάννης Στρογγύλης
Αυλικός 1: Γιώργος Στρογγύλης
Αυλικός 2: Τάσος Νυχάς
Χορεύτριες: Μυρτώ Δέρβη
Αναίς Νικολιάν

Κοστούμια: COSTHEA
Τεχνική επίβλεψη: Ariane Zielonka
Τεχνικός ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν
Κατασκευές: Thierry Dupont
Αφίσσα: Θόδωρος Κασάπης
Φωτογραφίες: Νίκος Παπαδημητρίου
Μακιγιάζ: Αίλη Λαμπρέλλη
Κατερίνα Δεδούση

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Η Σταχτοπούτα μέσα από το μύθο στη σκηνή

Το Δεκέμβριο του 1816, ο Ροσίνι, φτασμένος μουσουργός πια, βρέθηκε στη Ρώμη έχοντας συμβόλαιο με το γνωστό τότε θέατρο Βάλλε για μια κωμική όπερα με στίχους (λιμπρέτο) του Ρόσι. Υπήρξαν όμως διάφορα προβλήματα, κυρίως με τον λογοκριτή του Βατικανού και ο διευθυντής του θεάτρου Καρτόνι ζήτησε από το στιχουργό Τζάκοπο Φερέτι να βοηθήσει. Αυτός τελικά δέχτηκε, παρότι δεν είχε καλές σχέσεις με το Ροσίνι γιατί ο τελευταίος είχε απορρίψει προηγούμενα λιμπρέτα του. Ο Φερέτι πρότεινε το ένα θέμα πίσω από το άλλο, αλλά ο Ροσίνι με τον Καρτόνι τα έβρισκαν ή πολύ δραματικά ή πολύ περίεργα ή πολύ βαρετά, ώσπου ο Φερέτι απελπισμένος φώναξε "Σταχτοπούτα". Ο Ροσίνι πετάχτηκε και τον ρώτησε: "Μπορείς στ'αλήθεια να μου γράψεις στίχους για μια Σταχτοπούτα;" - "Εσύ μπορείς να γράψεις μουσική;" ανταπάντησε ο Φερέτι. - "Πότε θα είναι έτοιμο το κείμενο;" ρώτησε ο Ροσίνι. - "Παρά τη νύστα μου, αύριο το πρωί" είπε ο Φερέτι. - "Καληνύχτα λοιπόν" είπε ζωνρά ο Ροσίνι και τυλίχτηκε στις κουβέρτες του να κοιμηθεί. Αυτό ήταν! Η Σταχτοπούτα, μια από τις περισσότερο παιγμένες όπερες του Ροσίνι σε ολόκληρο τον κόσμο, είχε γεννηθεί. Ο Ροσίνι αυτή τη φορά έμεινε ευχαριστημένος από το έργο του Φερέτι, αλλά έβγαλε πολλά "μαγικά" από την υπόθεση όπως ήταν γνωστή από το παραμύθι του Σαρλ Περό "η Σταχτοπούτα ή το μικρό γυάλινο γοβάκι". Ταυτόχρονα ο Ροσίνι πρόσθεσε και μερικά στοιχεία από τη ναπολιτάνικη κωμική όπερα "Τσεκίνα, η καλή κόρη" του μουσικού Πιτσίνι σε στίχους του Γκολντόνι. Μια σημαντική αλλαγή ήταν η αντικατάσταση της λεπτής γόβας της Σταχτοπούτας από το βραχιόλι και η αντικατάσταση της μητριάς από τον πατριό, Δον Μανίφικο. Οι αλλαγές αυτές δεν ενόχλησαν το ιταλικό κοινό μια και η ιστορία της Σταχτοπούτας ήταν γνωστή σε πολλές παραλλαγές. Η πρώτη παράσταση δόθηκε στο θέατρο Βάλλε της Ρώμης στις 25.1.1817. Παρότι το κοινό την δέχτηκε μάλλον ευνοϊκά, ο ίδιος ο Φερέτι μιλάει για φιάσκο και μεγάλη αποτυχία τουλάχιστον στις πρώτες παραστάσεις. Ο Ροσίνι, αντίθετα, πίστευε ότι θα είχε στη συνέχεια μεγάλη επιτυχία, όπως και έγινε μετά μάλιστα και το ανέβασμά της στο θέατρο Σκάλα του Μιλάνου με σκηνικά του περίφημου καλλιτέχνη Σανκίρικο.

Στη Γαλλία, όμως, φαίνεται ότι το κοινό ενοχλήθηκε πολύ γιατί γνώριζε καλύτερα την ιστορία του Περό και μια αντίστοιχη παραλλαγή ενός άλλου Γάλλου του Ισουάρδου. Γράφτηκε μάλιστα σε εφημερίδα της εποχής ότι η αλλαγή έγινε επειδή η πρωταγωνίστρια είχε όμορφα χέρια αλλά άσχημα πόδια. Η ίδια η πρωταγωνίστρια, εμφανώς πειραγμένη, έστειλε επιστολή στην εφημερίδα με το παρακάτω περιεχόμενο: "Αξιολύπητοι άνθρωποι που λερώνετε χαρτί για να κερδίσετε με ανύζιο τρόπο την προσοχή των αναγνωστών σας! Στις σκηνές της Ρώμης δεν επιτρέπεται να δείχνει κανείς όλα όσα μπορεί να δείχνει στη Γαλλία. Θεωρήσαμε ότι δεν θα ήταν σωστό να δείξουμε ένα γοβάκι και επειδή το έργο ήταν μουσική κωμωδία εύκολα αντικαταστάθηκε από ένα βραχιόλι. Αλλά δεν θάπρεπε να νομίζετε ότι το λέω αυτό για να υπερυψώσω τα πόδια μου. Δεν με γνωρίζετε καλά. Αν με γνωρίζατε, ίσως να λέγατε ότι έχω περισσότερα να κερδίσω υιοθετώντας την αρχική περιγραφή της ιστορίας με τη γόβα παρά με το βραχιόλι".

Από τότε η παραλλαγή αυτή της Σταχτοπούτας καθιερώθηκε με την όπερα του Ροσίνι. Μια από τις πιο πρόσφατες παραγωγές έγινε το καλοκαίρι του 1998 στα πλαίσια του φεστιβάλ του Πέζαρο, γενέτειρας πόλης του Ροσίνι, που έχει στόχο την αναβίωση των έργων του. Η σκηνοθεσία ήταν του Λούκα Ρονκόνι και η μουσική διεύθυνση του ανερχόμενου Ιταλού αρχιμουσικού Κάρλο Ρίτσι. Ο Ρονκόνι θεώρησε ότι η γνωστή υπόθεση της Σταχτοπούτας μπορεί να χρησιμεύσει ως αφορμή για μια ρομαντική κωμωδία με προθέσεις κοινωνικής κριτικής μια και ο πρίγκιπας του παραμυθιού αλλάζει ρούχα με τον υπηρέτη του ώστε η γυναίκα που θα πάρει να τον θέλει γι'αυτό που είναι ο ίδιος και όχι για τον τίτλο του. Μετέφερε λοιπόν τη δράση στη Νέα Υόρκη των αρχών του αιώνα, όπου η οικογένεια της Σταχτοπούτας είναι νεόπλουτη, ενώ αντίθετα ο πρίγκιπας προέρχεται από μια οικογένεια με πολλά ... τζάκια.

Να σημειωθεί τέλος ότι και ο Σεργκέι Προκόφιγιεβιτς έχει γράψει μουσική για μπαλέτο "η Σταχτοπούτα", ενώ έχουν γυριστεί ταινίες κινουμένων σχεδίων και τελευταία μια ταινία με θέμα την ιστορία της Σταχτοπούτας που παίζεται τις μέρες αυτές στους κινηματογράφους (Ever after).

Απο λόγια για την παράσταση

Είναι η τρίτη προσπάθειά μας (μετά τον Ματία τον Α' και το Σμιγδαλένιο) για έργο που απευθύνεται κυρίως σε παιδιά, αν και ασφαλώς διασκεδάζει και τους μεγάλους. Η συμμετοχή όλων, σημαντική αν λάβει κανείς υπόψη του τις καθημερινές "δουλειές" σχολείο, εργασία, οικογένεια, υποχρεώσεις. Ιδιαίτερη δυσκολία παρουσιάστηκε με τη μουσική επένδυση του έργου μια και δεν είχαμε στη διάθεσή μας ούτε τις πιρτιτούρες του Εθνικού Θεάτρου ούτε βέβαια και επαγγελματίες τραγουδιστές - ηθοποιούς - χορευτές. Αναγκαστήκαμε έτσι να προσαρμόσουμε τις μουσικές απαιτήσεις στις δυνατότητές μας, με σωστή και ρεαλιστική μουσική επιμέλεια που επιτρέπει στους νεαρούς -και λιγότερο νεαρούς- της ομάδας μας να τραγουδήσουν και να κινηθούν στο πεντάγραμμο της μουσικής με τρόπο ικανοποιητικό και προπαντός ανεπιτήδευτο. Μερικούς από τους εξαιρετικούς στίχους του έργου δεν τους τραγουδήσαμε, ενώ άλλους τους αποδώσαμε με τη μουσική της όπερας παιγμένη στο πιάνο. Όμως, διατηρήσαμε συνολικά το μουσικό χαρακτήρα του έργου χρησιμοποιώντας ουσιαστικά σαν βάση την υπέροχη μουσική του Ροσίνι. Ελπίζουμε να την απολαύσετε.

Η ομάδα

Atelier Théâtral des Institutions Européennes ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνο από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Το 1985, η ομάδα εντάχθηκε στο Atelier Théâtral des Institutions Européennes, όπου και ανήκει μέχρι σήμερα.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας και'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές σε άλλα πρόσωπα σε άλλες καταστάσεις - κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

1. Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
2. Εσωτερικός Ειδήσεις, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 86, Βρυξέλλες και Ιούνιος 86 Λουξεμβούργο
3. Εκκλησιάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 87, Βρυξέλλες
4. Νταλικά, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 87, Βρυξέλλες
5. Φαύστα, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Λαγκάδη, Δεκέμβριος 89, Βρυξέλλες
6. Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού, του Ιάκ. Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 91, Βρυξέλλες
7. Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους, του Δ. Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 92, Βρυξέλλες
8. Θεσμοφοριάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 93, Βρυξέλλες
9. Άντε Για, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 94, Βρυξέλλες
10. Ο τοπικός παράγον, του Παναγιώτη Καραϊά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 94, Βρυξέλλες
11. Μάνα, μητέρα, μαμά, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 95, Βρυξέλλες
12. Ματίας ο Πρώτος, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 95, Βρυξέλλες
13. Το Ενυδρείο, του Κώστα Μουρατιά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 96, Βρυξέλλες
14. Ο κήπος με τα χελιδόνια, του Μιτάμη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 97, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 97 Λουξεμβούργο
15. Ο Σμιγδαλένιος, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 97, Βρυξέλλες
16. Ο μπαμπάς ο πόλεμος, του Ι. Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
17. Λόγω φάτσας, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτων έργων" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Η ομάδα μας καλεί όσους ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στις δραστηριότητές της να επικοινωνήσουν με οποιονδήποτε από τους συντελεστές της σημερινής παράστασης